

HYVÄT SÄHKÖYHTIÖN SEDÄT

Tiedän, että tarinani on vain yksi tuhansien samanlaisten joukossa.
Ei ihmisiä - eikä etenkään minua - saisi kuitenkaan kohdella näin.

Tiedättekö, että kun on lehtimiehenä tällaisessa pienehkössä kaupungissa, siitä seuraa monia mukavia luontaisetuja. Eipä tarvitse paljon maksella sisäänpääsyjä peleihin, bileihin ja yökerhoihin. Pysy kivasti myös safkoissa ja juomingeissa. Nautittu on, nam ja kiitos vaan.

Täältä konttorin kätköistä, tapahtumien ytimeistä, sitten sivaltelen sanan säilällä kaikkia muita porsastelijoita, kähmijöitä, tunareita ja vihonviimeisiä idiootteja, joita kaupunki päällään kantaa. Kolumnejani odotellaan kauhunsekaisin tuntein - mahtimiehet vapisevat kynäni edessä ja sopertelevat eikötästävoitaisvieläpuhuavaikkalounaalla-mantrojaan. Lounaanne syön, armoa en tunne.

Mitään ei tapahdu täällä tietämättäni. Herätän pelkoa ja kunnioitusta laajalti. Ettäs tiedätte. Turpaankin on uhattu vetää juu ja käräjillä uhkailtu, mutta hahhahahaa - eipäs ollutkaan mikään kesäpoika vastassa, ei.

Ja uskokaa pois, tunnen myös ihmisiä erittäin, erittäin korkeissa asemissa. Jumalauta, olen sentään demari!

Mutta te ette vain millään tunnu käsittävän, kuka minä oikein luulen olevani.
Penikseni ei ole koskaan tuntunut näin pieneltä.

Kaikki alkoi, kun muutin vuosi sitten. Olin solminut aikaisemman sähkösopimukseni, luonnollisesti, jutunteon yhteydessä. Sähkökilpailutusta tutkivana journalistina sain langan päähän oikein toimitusjohtajan, joka osoittautuikin pelimieheksi. Hän ymmärsi julkisuuden arvon ja myi minulle sähköä halvalla (no, halvalla ja halvalla...).

Muuttaessani sain siirrettyä tuon sopimuksen uuteen, väliaikaiseksi tarkoitettuun kämppäni. Muutama kuukausi vierähti ja jälleen oli muutto edessä. Soitin asiakaspalveluunne - silloin se oli vielä mahdollista - ja pyysin, että sopimus siirrettäisiin edelleen. Nyt se ei kuulemma enää ollut mahdollista, mutta luvattiin palata asiaan.

Paria kuukautta myöhemmin posti toi loppulaskun, jossa myydyin sähkön määrä oli mitattu noin nelinkertaiseksi siitä, mitä öljylämmitteinen yksiö telkkarilla ja jääkaapilla normaalisti käyttää. Usean tunnin sitkeän yrittämisen jälkeen pääsen läpi asiakaspalveluun, jossa tilanne luvataan selvittää (olivat ilmeisesti laskeneet koko kolmen asunnon pientalon kulutuksen minun piikkiini) ja palata asiaan.

Reilua kuukautta myöhemmin hermoni pettävät, sillä uusi asuntonikin on edelleen ilman sähkösopimusta. Yritän soittaa teille, mutta se osoittautuu mahdottomaksi. Saan neronleimauksen, käytän huikeanloisteliasta asemaani hyväksi ja kirjoitan asiasta lehteen. Pyydän artikkelissa teitä soittamaan minulle päin.

Osoittautuu, että te ette lue lehtiä tai välitä.

Helmikuun lopulla pääsen lopulta taas puhelimeen kanssanne. Selitän tilanteen ja asiaan luvataan jälleen palata puhelimitse. "Aivan varmastiko?" "No ihan varmasti tällä kertaa!"

Huhtikuun lopussa postiluukustani tipahtaa maksumuistutus, jossa on maininta perintätoimistosta.

Purskahdan itkuun iltapäiväteen äärellä. Minulla ei ole voimia enää - eikä edes voimassa olevaa energiasopimusta. Olette tehneet sen, missä niin monet muut ovat epäonnistuneet. Minut on murrettu.

Millään, mitä sanon - imagolla, julkisuudella - ei liene teille merkitystä. Kukaan tuntemani ministeri tai johtaja ei taida pystyä auttamaan. On vain harmaa toivottomuus ja vieno pianomusiikki puhelimesta.

Maksan siis nelinkertaisen ylihinnan tai jään odottelemaan ulosottomiehiä.

Iisakki Kiemunki
06.05.2006 / Hämeenlinnan Kaupunkiutiset

